

ligge nogen Forhindring for at forandre den i saa Henseende gjældende Lovbestemmelse om Publication i hamborgske Aviser. Men det synes mig dog alligevel ikke at være Tilfældet; thi den almindelige Lov, der her foreligger, angaaer jo en stor Masse af andre Tilfælde end de, der omhandles i Tractaten, og det synes mig ikke, at en saadan enkelt, aldeles singular Bestemmelse — thi den findes ikke i nogen anden Tractat, efter hvad der er blevet undersøgt, — skulde være den lovgivende Magt til Hinder i at tage saadanne Bestemmelser, som overhovedet maatte findes hensigtsmæssige, og det er naturligviis Regjeringens Sag at drage Omsorg for, at saadanne enkelte Bestemmelser, som indeholdes i en Tractat, ogsaa iagttages paa saadan Maade, at de paagjældende Stater ikke finde nogen Grund til Klage over Overtrædelse deraf. Man har derfor antaget, at denne Sag kunde afgjøres aldeles administrativt, og derimod er der heller ikke indkommet nogen Erindring fra vedkommende Stats Side.

Orsted: Jeg kan ikke Andet end ansee det for at være af Bigtighed, at de Ord „indtil videre“, som findes i den foreløbige Anordning, bibeholdes, eller, hvad jeg troer der er noksaa hensigtsmæssigt, at der slet ikke udkommer nogen ny Lov, men at det bliver ved den foreløbige Anordning af 1848. Denne Lov, der er ældre end Grundloven, var nemlig ikke egentlig foreløbig i den Forstand, at den behøvede nogen videre Sanction, men blot forsaa vidt at den kun skulde gjælde „indtil videre“. Den er ene og alene grundet paa, at det under de daværende Forhold ikke var gjørligt at faae Proclamata og andre offentlige Kundgjørelser indførte i de Aviser, hvori de efter Anordningerne skulde indføres. Dette sees tydeligt af Motiverne og navnlig af den deri citerede anførte Betænkning fra Lands-Oversamt Hof og Stads-Retten, at dette fandtes at være Noget, der vel i og for sig var temmelig betænkeligt, men dog for Dieblisset nødvendigt. Naar man nu i Folkethinget har villet, at Ordene „indtil videre“ skulde udgaae, saa er det fordi man har antaget, at de Beksndtgjørelser, som efter de forhen gjældende Bestemmelser skulde skee deels i Altonaer Mer-

cur, deels i visse Tilfælde ogsaa i de Hamborgske Aviser og paa Hamborg-Børs, vare en utidig Indrømmelse, der var gjort, deels for Hertugdømmernes Indvaanere, deels for Fremmede, og at den altsaa med Føie burde tages tilbage, men at dette ikke er rigtigt, det har jeg paa indlysende Maade godtgjort. Jeg har viist, at de befalede Beksndtgjørelser havde deres Grund i Sagens Natur, og med Hensyn til Proclamata i Særdeleshed havde deres Rod i Landsloven, og at den Maade at publicere paa, som nu er indført, er en for alle Vedkommende mindre bebyrdende og derhos for vedkommende Boer mere betryggende Beksndtgjørelsesmaade, end den, der skulde finde Steb efter Loven. Jeg har ogsaa oplyst, hvorledes ligeledes i Hertugdømmerne Beksndtgjørelser i tilsvarende Tilfælde skulde skee i danske Blade. Jeg har ogsaa oplyst, hvorledes man i Norge, uagtet Adskillelsen fra Danmark, har bibeholdt Beksndtgjørelsesmaaden, saaledes som den før var beskrevet, med den ene Lempning, at man nu bruger Hamborgske Aviser istedetfor Altonaer Mercur, hvilket, efter Forholdene i Norge, er meget naturligt, fordi det kun har liden Forbindelse med Altona, men derimod megen med Hamborg, ligesom ogsaa hamborgske Aviser udbredes langt videre, hvorimod Indførelsen i Altonaer-Mercur her skeer ikke blot for Udlandets Skyld, hvor den vel ikke er aldeles ubekendt, i det Mindste ikke i det nærmeste Udland, men ogsaa fordi Hertugdømmernes Beboere være i Statssamfund med os, og, som jeg haaber, skulde komme tilbage til dette Statsamfund igjen; og ligesom altsaa Beksndtgjørelserne i den Berlingske Avis vise, at der skulde skee Beksndtgjørelse i en Avis, som var en almindelig privilegeret Avertissements Avis for Danmark, saaledes var det nødvendigt, at der ogsaa skee Beksndtgjørelse i en Avis, som var en almindelig læst og privilegeret Avis i Hertugdømmerne, navnlig i Tilfælde, hvor Beksndtgjørelsen ikke paa Grund af nogen særegen Betskaffenhed kan indskrænktes til det egentlige Danmark. Jeg gjorde ligeledes opmærksom paa, hvorledes der navnlig med Hensyn til Mortificationsstevningen vilde opstaae et ganske unaturligt Forhold, naar den